

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Bc. J. K.**, zastoupen JUDr. Adamem Valíčkem, MBA, advokátem, se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem nábreží Tychonova 221/1, Praha 6, o žalobě rozhodnutí náměstkyně pro řízení sekce právní Ministerstva obrany ze dne 22. 2. 2017, č.j. MO 31491/2017-1322,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstkyně pro řízení sekce právní Ministerstva obrany ze dne 22. 2. 2017, č.j. MO 31491/2017-1322 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky odboru pro právní zastupování ze dne 16. 11. 2016, č.j. 310-00350-14-39-20 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo o náhradě škody za služební úraz rozhodnuto tak, že žalobci byla ve výroku I. přiznána v souladu s ustanovením § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 11. 2015 do 30. 4. 2016 ve výši 26.129 Kč, a současně bylo výrokem II. vyčleněno řízení o uplatnění nároku ze stejného titulu za období od 1. 5. 2016 do 31. 8. 2016 k samostatnému rozhodnutí, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě s odkazem na své odvolání ve věci namítal, že nesouhlasí s názorem správních orgánů, že při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po

skončení neschopnosti výkonu služby je třeba zohlednit výsluhový příspěvek (v daném případě byla žalobci strhávána částka 9.153 Kč). Namítal, že tento postup nemá oporu v žádném platném právním předpisu, přičemž je rovněž v rozporu s recentní judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu.

Dále uvedl, že existence souběhů poskytovaných dávek a jejich řešení je uvedena v ustanovení § 134 a násl. zákona o vojácích z povolání, kde tato situace ale upravena není, a proto nemůže být dle žalobce podle zákona o vojácích z povolání strháván výsluhový příspěvek z náhrady za ztrátu na výdělků. Jelikož strhávání výsluhového příspěvku nemá oporu v zákoně a napadené rozhodnutí neobsahuje odkaz na zákonné ustanovení, dle kterého je výsluha strhávána z náhrady za ztrátu na výdělků, tak žalobce označil napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné. Žalobce dále v podané žalobě odkázal na ustanovení § 271b odst. 1 zákoníku práce, které umožňuje do výdělků dosahovanému po pracovním úrazu započítat pouze případný invalidní důchod, nikoli výsluhový příspěvek.

- [3] Dále žalobce v podané žalobě k rozhodnutí Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 12. 1998, č.j. 11 C 27/96-36, a k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka Tábor, ze dne 30. 7. 1999, č.j. 15 Co 149/99-52, na jejichž základě žalovaný založil strhávání výsluhy, uvedl, že tato rozhodnutí jsou již nepoužitelná a nereflektují současnou právní úpravu a rozhodování soudů. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 2294/2007 namítal, že aktuální judikatura naopak výsluhový příspěvek za výdělek nepovažuje. K argumentu žalovaného, že tento rozsudek není s ohledem na novelizaci občanského soudního řádu o možnost provádět srážky z výsluhového příspěvku vojáku z povolání použitelný, žalobce uvedl, že dle dikce zákona se může jednat o příjem, který je poskytován vedle odměny za práci a nemusí tak jít o odměnu za práci. Zároveň pak pominul, jakým zákonem došlo k předmětné novelizaci o.s.ř., neboť zákon č. 164/2015 Sb. měl za účel upravit, které příjmy mohou být postiženy výkonem rozhodnutí, nikoli stanovit, co se obecně považuje za příjem a co nikoli. Žalobce dále v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. 126/1997 Sb., dle kterého jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu odůvodněnou do jisté míry sociálními důvody. Zároveň pak žalobce konstatoval, že žalovaný zaměňuje pojem výdělek a příjem.
- [4] Žalobce dále namítal, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, pokud jde o stanovení stop výdělků, když správní orgán I. stupně toto nijak neodůvodnil a zároveň správní orgány odkazují na rozhodnutí učiněná v jiných řízeních, které dokonce ani nejsou součástí spisu. Dále namítal, že přípisem ze dne 5. 12. 2016 vyslovil nesouhlas se stanovením výše stop výdělků, ale správní orgán I. stupně toto ve svém rozhodnutí zcela pominul.
- [5] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že správní orgány v řízení postupovaly v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 1999, č.j. 15 Co 149/99-52, který dospěl k závěru, že do výdělků dosahovaného po poškození zdraví patří i výplata výsluhového příspěvku, k čemuž došel i za situace, kdy tehdejší zákoník práce výslovně stanovil, že náhradu za ztrátu na výdělků tvoří rozdíl mezi průměrným výdělkem před pracovním úrazem a výdělkem po pracovním úraze (s připočtením případného invalidního důchodu). K odkazům žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu žalovaný uvedl, že přestože ani jedno rozhodnutí není pro výpočet náhrady za ztrátu na

služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby zcela přiléhavě, tak dle těchto rozhodnutí je výsluhový příspěvek považován za zvláštní druh příjmu.

- [7] K argumentaci souběhem poskytovaných dávek dle ustanovení § 134 a násl. zákona o vojácích z povolání žalovaný uvedl, že není zřejmé, jak k tomuto závěru žalobce dospěl, neboť dle žalovaného tato ustanovení naopak svědčí argumentaci obsažené ve výše zmíněném rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. Dále uvedl, že je zřejmé, že starobní a invalidní důchod a výsluhový příspěvek fungují v analogickém režimu, tj. při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu je třeba zohlednit oboje. Dále pak uvedl, že žalobce opakovaně směšuje instituty zákona o vojácích z povolání a zákoníku práce, když je podstatné, že zákon o vojácích z povolání má svou vlastní speciální úpravu daného institutu v ustanovení § 118. Nadto je třeba dle žalovaného zdůraznit, že výsluhový příspěvek je specifikem, které se vyskytuje pouze u vojáků a jiných příslušníků bezpečnostních sborů, a je tak zřejmé, že s ním nebude počítáno v obecné pracovněprávní úpravě.
- [8] K otázce stop výdělku žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí došlo ke zjevné písařské chybě, kdy celá pasáž, týkající se stop výdělku, se týká jiného správního řízení a nikoli řízení žalobce.
- [9] Dne 21. 6. 2017 pak bylo soudu doručeno opravné usnesení ze dne 8. 6. 2017, č.j. MO 116186/2017-1322, jímž byla výše uvedená písařská chyba opravena (z napadeného rozhodnutí byl vypuštěn text, obsažený v části III. Posouzení případu, odůvodnění na str. 5 a 6).
- [10] Při ústním jednání před soudem konaném dne 18. 7. 2019 zástupce žalobce uvedl, že neexistuje žádný zákonný podklad odůvodňující strhávání výsluhového příspěvku, a opětovně odkázal na již dříve citovanou judikaturu.
- [11] Žalovaný při ústním jednání odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Uvedl, že zákon o vojácích z povolání obsahuje speciální úpravu odpovědnosti za služební úraz, včetně ztráty na služebním platu po skončení neschopnosti.
- [12] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [13] Rozhodnutím ředitelky odboru pro právní zastupování o náhradě škody za služební úraz ze dne 16. 11. 2016, č.j. 310-00350-14-39-20, byla ve výroku I. žalobci přiznána v souladu s ustanovením § 118 zákona o vojácích z povolání náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 11. 2015 do 30. 4. 2016 ve výši 26.129 Kč, a výrokem II. bylo vyčleněno řízení o žalobcem uplatněném nároku na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby ze období od 1. 5. do 31. 8. 2016 k samostatnému rozhodnutí.
- [14] V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce utrpěl jako voják z povolání dne 22. 1. 2008 při seskoku padákem na letišti Holešov zlomeninu obou patních kostí s trvalými následky. Uvedené poškození zdraví bylo hodnoceno jako úraz služební s plnou odpovědností České republiky – Ministerstva obrany za vzniklou škodu. Na základě rozhodnutí přezkumné komise u Vojenské nemocnice Brno ze dne 15. 5. 2014 zanikl dnem 31. 5. 2014 žalobci služební poměr. Správní orgán v odůvodnění mimo jiné uvedl, že v souladu s již zmiňovanou judikaturou soudů je nutné výsluhový příspěvek, jako specifický nárok vojáků z povolání po zániku jejich služebního poměru či po jejich

propuštění ze služebního poměru, považovat za příjem žalobce, který, stejně jako například mzda ze závislé činnosti či zisk z podnikatelské činnosti, zůstává v jeho dispozici, a je třeba jej proto zohlednit při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle ustanovení § 118 zákon o vojácích z povolání. S účinností od 1. 1. 2015 činí výsluhový příspěvek žalobce 10.768 Kč, přičemž po odečtení zvláštní sazby daně 15% představuje měsíční částku 9.153 Kč.

- [15] Za období od 1. 11. 2015 do 31. 12. 2015 vycházel správní orgán při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu z pravděpodobného služebního platu ve výši 52.916 Kč (26.458 Kč x 2). Od této částky odečetl výsluhový příspěvek ve výši 18.306 Kč (9.153 Kč x 2) a hrubé výdělky v celkové výši 24.799 Kč (12.400 Kč + 12.399 Kč). Rozdíl představoval ztrátu ve výši 9.811 Kč. S účinností od 1. 1. 2016 došlo k valorizaci průměrných výdělků rozhodných pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby o 40 Kč. Za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2016 tak správní orgán při výpočtu náhrady vycházel z pravděpodobného služebního platu ve výši 105.992 Kč (26.498 Kč x 4), od čehož odečetl výsluhový příspěvek ve výši 36.612 Kč (9.153 Kč x 4) a hrubé výdělky v celkové výši 53.062 Kč (13.300 Kč + 13.300 Kč + 13.300 Kč + 13.162 Kč). Rozdíl představoval ztrátu ve výši 16.318 Kč. Celkem tak služební orgán přiznal žalobci částku ve výši 26.129 Kč za období od 1. 11. 2015 do 30. 4. 2016.
- [16] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 6. 12. 2016 odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím náměstkyně pro řízení sekce právní Ministerstva obrany ze dne 22. 2. 2017, č.j. MO 31491/2017-1322, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 2294/2007 uvedl, že toto rozhodnutí se vztahuje na výklad ustanovení § 299 občanského soudního řádu, který je však již s ohledem na novelizaci provedenou zákonem č. 164/2015 Sb. neaktuální. Zákonodárce se touto novelou rozhodl výslovně uvést výsluhový příspěvek jako druh příjmů. K nálezů Ústavního soudu sp.zn. 17/96 žalovaný uvedl, že jeho závěry (druh příjmů, byť zvláštního charakteru) jsou plně v souladu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a dikcí ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání. Dle žalovaného má i výsluhový příspěvek, stejně jako invalidní důchod, postavení příjmu, byť s určitými specifiky. Z toho důvodu musí být výsluhový příspěvek zahrnut do celkového objemu příjmů po služebním úrazu.
- [19] K argumentu žalobce ustanovením § 134 zákona o vojácích z povolání žalovaný uvedl, že žalobce nijak neuvedl, na základě čeho se domnívá, příp. jakým způsobem vyvozuje, že z těchto ustanovení zákona o vojácích z povolání vyplývá nemožnost započíst výsluhový příspěvek do příjmu vojáka pro účely výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby. K odkazu na zákoník práce žalovaný uvedl, že tento vůbec institut výsluhového příspěvku nezná, přičemž zároveň judikatura považuje služební poměr za poměr veřejnoprávní, zatímco pracovněprávní poměr má soukromoprávní povahu (srov. Konf 51/2004), což s sebou přináší nezbytnost odlišné právní úpravy některých právních institutů.
- [20] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

[21] Soud úvodem konstatuje, že si je vědom rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2019, č.j. 8A d 24/2016-31, ve kterém soud dospěl k závěru, že do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby nemůže být započítán výsluhový příspěvek. Proti tomuto rozsudku byla následně podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, pod sp.zn. 7 As 226/2019, o které nebylo doposud rozhodnuto. Senát 6Ad však dospěl k odlišným závěrům, než ke kterým dospěl senát 8Ad, a to z níže uvedených důvodů.

[22] Podle ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání, v rozhodném znění:

„(1) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity se poskytně vojákovi v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému služebnímu platu před vznikem škody, nejvýše však ve výši dvacetinásobku minimální mzdy. Jestliže voják neměl před vznikem škody služební plat, považuje se za služební plat průměrný služební plat, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení.

(2) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi i při neschopnosti z jiného důvodu, než je původní služební úraz nebo nemoc z povolání. Přitom se za služební plat po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje služební plat, z něhož se stanoví nemocenské.

(3) Vojákovi, který bez vážných důvodů nenastoupil výkon služby, nebo občanovi, který po zániku služebního poměru nenastoupil práci, která mu byla zajištěna, přísluší náhrada za ztrátu na služebním platu podle předchozích odstavců pouze ve výši rozdílu mezi průměrným služebním platem před vznikem škody způsobené vojákovi úrazem nebo nemocí z povolání a průměrným služebním platem, kterého mohl ve službě nebo v práci dosáhnout.

(4) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku. To neplatí, vznikl-li služební úraz nebo nemoc z povolání při výkonu služby uvedené v § 120 odst. 3. V tom případě se náhrada za ztrátu na služebním platu poskytuje bez přihlídnutí k věkovému omezení.“

[23] Soud se ztotožnil s výkladem ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání tak, jak jej provedly správní orgány v nyní projednávané věci, neboť dle jeho názoru tento výklad plně odpovídá zákonu. Ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání stanoví, že výše náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti se musí rovnat průměrnému služebnímu platu před vznikem škody. Postup žalovaného tak dostal tomuto ustanovení, neboť ten poskytl žalobci náhradu za ztrátu na služebním platu tak, jakoby k oné škodě, způsobené služebním úrazem žalobce, nedošlo.

[24] Skutečnost, že výsluhový příspěvek není výslovně zmíněn v ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání, je dle názoru soudu irelevantní. Výslovně je v tomto ustanovení sice zmíněn pouze invalidní důchod, a to z toho důvodu, že vznik invalidního důchodu má jiné právní předpoklady, jedná se tak o jinou dávku (plnění). Výsluhový příspěvek je však dle názoru soudu rovněž plnění (plat), které poskytuje Česká republika, z důvodů, které spočívají v současném nebo minulém služebním zařazení.

[25] Soud si dále dovoluje odkázat na ustanovení § 66 zákona o vojácích z povolání, které za plat považuje „peněžitá plnění poskytovaná vojákovi Českou republikou ve výši a za podmínek

stanovených touto hlavou.“ Pokud je tedy služební plat obecně definován jako plnění poskytované vojákovi Českou republikou, tj. z veřejného rozpočtu, tak soud dospěl k závěru, že toto plnění zahrnuje právě i výsluhový příspěvek.

- [26] Dle názoru soudu tak logika věci spočívá v tom, že vojákovi náleží plnění (plat) tak, jako by se onen služební úraz nestal. Skutečnost, že do tohoto plnění je započítán výsluhový příspěvek, který má právní předpoklad ve služebním poměru vojáka z povolání, pak dle názoru soudu neodporuje znění a smyslu tohoto zákona.
- [27] Výsluhový příspěvek je tak dle soudu třeba považovat za specifický nárok vojáků z povolání, jež jim přísluší po zániku jejich služebního poměru či po jejich propuštění ze služebního poměru. Toto plnění je dle výše uvedeného třeba považovat za příjem vojáka z povolání (žalobce) a je tak třeba jej zohlednit při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení výkonu služby ve smyslu ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání.
- [28] Ke všem odkazům jak žalobce, tak žalovaného na zákoník práce soud uvádí, že tyto odkazy shledal nepřipadnými, neboť v daném případě nelze pominout, že služební poměr vojáka z povolání je třeba považovat za poměr veřejnoprávní, zatímco zákoník práce upravuje pracovníprávní poměr, jež má soukromoprávní povahu, s čímž souvisí zejména ta skutečnost, že zákon o vojácích upravuje specifické instituty (jako např. výsluhový příspěvek), které obecná právní úprava zákoníku práce vůbec nezná, a proto není v dané věci plně aplikovatelná.
- [29] K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2009, sp.zn. 20 Cdo 2294/2007, ve kterém Nejvyšší soud dospěl k závěru, že *„výsluhový příspěvek poskytovaný podle zák. č. 221/1999 Sb. nemá povahu mzdy ani jiného příjmu ve smyslu § 299 o. s. ř. (např. dávky sociálního zabezpečení či důchodu) a lze tedy u něj provádět výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky“*, soud uvádí, že tento soud ve svém rozhodnutí poskytoval výklad ustanovení § 299 občanského soudního řádu („srážky z jiných příjmů“), v tehdy platném znění. Zároveň je však nutné podotknout, že nyní platné znění tohoto ustanovení občanského soudního řádu pod písm. k) stanoví, že *„ustanovení o výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy se použijí i na výkon rozhodnutí srážkami z platu, z odměny z dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce, z odměny za pracovní nebo služební pohotovost, z odměny členů zastupitelstva územních samosprávných celků a z dávek státní sociální podpory a pěstounské péče, které nejsou vyplaceny jednorázově. Srážky se dále provádějí z příjmů, které povinnému nahrazují odměnu za práci nebo jsou poskytovány vedle ní, jimiž jsou výsluhový příspěvek vojáků z povolání nebo příslušníků bezpečnostních sborů.“* (pozn. zvýraznění provedl zdejší soud). V daném případě je tak třeba zejména zdůraznit, že Nejvyšší správní soud poskytoval výklad ustanovení § 299 občanského soudního řádu, nikoli ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání, a také skutečnost, že toto ustanovení občanského soudního řádu, jak přesně konstatoval žalobce v podané žalobě, stanoví, co se považuje za příjem pro účely výkonu rozhodnutí. Není-li tedy tímto ustanovením dle slov žalobce *„obecně zakotveno, co se považuje za příjem a co nikoli“*, pak tím méně může výklad tohoto ustanovení provedený Nejvyšším soudem obecně pro celý právní řád stanovit, že výsluhový příspěvek nelze považovat za příjem, a to za tehdejší situace, kdy výslovně toto ustanovení občanského soudního řádu nestanovilo, že se srážky provádějí z příjmů povinného, kterým je i výsluhový příspěvek. V daném případě je tak, jak žalobcem zmiňovanou judikaturu, tak žalovaným citovanou novelu občanského soudního řádu (zákon č. 164/2015 Sb.) striktně vztahovat k výkonu rozhodnutí dle občanského soudního

řádu, přičemž rozhodný výklad v nyní projednávané věci aplikovaného ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání poskytl až soud výše v tomto rozsudku.

- [30] Žalobce dále odkazoval na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 1997, sp.zn. Pl.ÚS 17/96, v němž Ústavní soud uvedl, že „výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle stanoviska ministra práce a sociálních věcí, s nímž se Ústavní soud ztotožnil, jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody.“ Z tohoto nálezu Ústavního soudu tak jednoznačně dle názoru soudu vyplývá, že sice výsluhový příspěvek nemá charakter odměny za práci, ale jedná se o určitý specifický druh příjmu (odůvodněný sociálními důvody), což podporuje závěry zdejšího soudu uvedené již dříve v tomto rozsudku.
- [31] K odkazům správního orgánu na rozsudky Okresního soudu v Táboře sp.zn. 11C 257/96-36, resp. Krajského soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 15Co 149/99-52, na jejichž základě byl odečten výsluhový příspěvek, a jež označil žalobce za nepoužitelné a zastaralé, pak soud uvádí, že tyto judikáty jsou sice staršího data, nicméně soud shledal, že jsou na daný případ plně použitelné, neboť soud v tomto rozsudku dospěl k obdobným závěrům, tj. že výsluhový příspěvek a invalidní důchod fungují v analogickém režimu, přičemž je třeba je zohlednit při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení výkonu služby ve smyslu ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání. Rovněž pak nelze pominout, že žalobce vytýká žalovanému použití zastaralé judikatury, přičemž sám „starou“ judikaturou argumentuje, viz nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 17/96, kterou však soud rovněž shledal aplikovatelnou na daný případ.
- [32] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [33] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu